

ראיון מיוחד עם מר ב.

הפקרות מוחלטת בענף זה!

כמה כתיבושת ישנם כיום בתל-אביב?
ישנם כעשרים מקומות פרטיים. חוץ מבתי-המלון.

איזה כתיב-מלון?

כמעט כל בתי-המלון. ישנם בתי-מלון המחזיקים בעצמם בחורות ויש להם קליאנטים פרטיים.

מוכרים להם?

כן.

כמה משלמים?

מחמש עד עשר לירות.

בשביל כמה רגעים?

כן. הבחורה אפילו אינה מתפשטת. אך ישנם בתי-מלון בהם גרות "אמניות" של הבארים, וגם מלצריות. הן מקבלות קליאנטים, סימ, לפעמים בלי ידיעת בעלי-המלון, רק בדיעת השוערים.

כמה מקבלות בחורות כאלה בשביל לילה שלם?

שלושים, ארבעים, האשים לירות. אך יש גם מקומות המשי כירים פשוט חדרים לאנשים הבאים עם פרוצות מן הרחוב. הם נפגשים עם הבחורות בבתי-קפה וברחוב, נכנסים למלון ומשלמים ארבע-חמש לירות בשביל החדר, לרבע שעה. ישנו אפילו בית-מלון שאינו מקבל כסף בשבת, אלא מבקש את הלקוחות לשים את הכסף מתחת למפה.

זה חוקי?

כן, חוקי לגמרי.

אבל המזון חייב לרשום את האיש המבקש חדר?

כן. הוא רושם, אבל בשם כוזב, או גם בכלל לא. זה לא נקרא בית-בושת. למקום כזה אפשר להביא גם ילדה בת 15. איש אינו אחראי.

מה בדבר המקומות הפרטיים?

ישנן פרוצות שהודקנו. הן מחזיקות בביתן בחורה, ומקבלות קליאנטים.

אנשים שמכירים אותם?

כן, שבאו כבר כמה פעמים, או שחבר הביא אותן.

דירות מפוארות?

יש להן צרות, כי השכנים מתנגדים. הם מתלוננים במשטרה. במלון קשה להתלונן, כי לא מרגישים. לרוב אין לבעלי מקור מות אלה בית לחוד. כשהשכנים מתלוננים, מתערבת המשטרה.

מה קורה אז?

פוחתים היק, עושים משפט. עכשיו מטילים קנסות של 500 או אפילו 800 לירות.

כמה משלמים במקומות הפרטיים?

כעשר לירות.

אבל יש גם בית-בושת המספק לקוחות רבים?
כן. ישנו מקום בו יושבת בחורה אחת.

זה חוקי?

כן. לבחורה אחת מותר לעשות מה שהיא רוצה, אם אין אנשים המסייעים לה בזה.

כמה אנשים באים למקום כזה כיום?

ששים, שבעים.

כמה משלמים?

שלוש לירות. חיילים שתי לירות. לרוב באים לשם חיילים. לא כולם משלמים.

כיצד זה?

כשליש אינו משלם כלל. בני השכונות, פושעים צעירים. איך נותנים להם להיכנס?

אחרת יכנסו בכוח. זו הסיבה שאין מעשי-אונס כעת.

איך אתה מקשר את זה?

אלה הם פושעי המין. אין להם נשים או בחורות שתחכמנה ללכת אצלם. יש להם גם כל מיני סטיות. אין להם כסף לבקר במקומות אחרים. אז הם באים פעם ביום, לפעמים אפילו פעמיים ביום, ומוצאים פורקן.

איך מוגנות הבחורות בפני בעלי סטיות?
ישנה שמירה. המבקרים עצמם שומרים — שעה שאחד בפנים, ישנו כבר תור בחוץ. שהוא מהווה גם מעין שמירה.

בעיר כמו תל-אביב, כמה אנשים מבקרים ביום אצל פרוצות לדעתך?
לא פחות מאלף. אולי גם יותר.

איך זה מתחזק?

בבתים פרטיים, בתי-מלון, וגם ברחובות.

מה עושות הבחורות ברחוב?

הן מסתובבות, מחפשות קליאנט. לוקחות עשר לירות ומשלמות ארבע בשביל חדר בבית-מלון. יש גם בחורות בכארים.

מי הגברים האלה?

מכל הסוגים. עכשיו אפילו מקיבוצים, דבר שלא היה אף פעם.

נשואים? רווקים?

גם אלה וגם אלה. במקומות הפרטיים באים לרוב אנשים נשואים. אולם במקומות הפומביים יותר, הולכים רק רווקים. אנשים מסודרים יותר, מתביישים ללכת למקומות שיש תור.

כמה אחוז בין הבחורות הנזקקים לפרוצות אינם נורמליים?
אחוז ניכר. יש הרבה נכים, חסרי אברים. אין להם ברירה, בחורה אחת לא תלך אצלם. ישנו אחוז מסוים, אך לא גדול.

מר ב., שהואיל לתת את הראיון המייד חד המתפרסם בעמוד זה, הוא הדמות הידועה ביותר בשטח זה בארץ. איש בניגוד העמידה שנודר בירושלים העתיקה, קרובי-משפחה של מנהיג נטורי-קרתא הרב עמרם בלוי, המתגאה בכך שבידוד תו השתתף בהפגנות שבת, היה מר ב. מנהל בית-בושת ידוע תחת השגחת די צבא הבריטי, ומוכר דומה בימי מלחמת תש"ח. מאז הקמת המדינה נידון כמה פעמים באשמת החזקת בית-זנות ויצא חייב בדין. זה כמה שנים מפציץ מר ב. את חברי הכנסת ואת היועץ המשפטי בתזכירים בהם טען למתן מעמד חוקי לבתי-בושת.

של פרברטיים, סאדיסטים, מסוכיסטים. ישנו אחוז גדול של אימפוטנטים, חסרי כוח גברא, הבאים לנסות את מזלם. האם יש חולים רבים במחלות מין?
כן, אחוז גדול.

האם אתה חושב שהפריצות כיום היא גורם להפצת מחלות מין?
כן. ביחוד הפרוצות הצעירות, החדשות, הן לא יודעות מה זה בבית-בושת אמיתי ישנם כל הסיפורים להחירות מפני מחלות. אולם בבתי-המלון אין.

מה הערובה מפני מחלות?

הבחורות עצמן מרגישות אם הגבר חולה. בבית-הבושת הגדול שהזכרתי קודם זורקים כל יום שמונה גברים חולים. חוץ מזה הבחורה חייבת לשטוף את אבריה אחרי כל גבר. בבית-המלון אין סיפורים לזה. לא די שבחורה מבקרת אצל רופא. היא צריכה לבדה להיות רופאה. למשל, בחורה הולכת לרופא ומקבלת תעודה שהיא בסדר. הגבר הראשון אחרי זה חולה, ואז כל שאר הגברים הבאים אחריו נדבקים. לכן עליה לדעת בעצמה מה זה.

הבחורה עצמה בודקת את הגבר?

כן. היא שומרת על עצמה. רק את מחלת העגבת אין היא יכולה לגלות. לכן עליה לתת את דמה לבדיקה כל שלושה חודשים. אבל היציאות הפרטיות גם זאת אינן עושות. הפרוצות הן מטבען נשים בלתי-אחראיות. אם אין בעל-בית המפקח עליהן, לא תלכנה לעולם לבדן לבדיקה.

כמה מרוויחה זונה במקום פרטי, אחרי ניכוי כל ההוצאות?
שלושים עד חמשים לירות ליום.

ובמקום ציבורי?

אותו הדבר, אבל עליה לעבוד הרבה יותר. במקום פרטי היא נמצאת עם שמונה גברים בערך ביום. במקום פומבי היא נמצאת עם שלושים, בערך.

כמה פרוצות פעילות בכלל בארץ, כיום, לפי הערכתך?
קשה להגיד. כמה אלפים, אני משער.

מה דעתך על החוק הקיים בארץ בשטח זה?

החוק בנוי כך שיכול להיות בית-בושת, אלא שתעבוד בו רק בחורה אחת. כיום משרשים זאת כך שמספיק שבחורה אחת עבדה במקום אתמול, ושניה היום. האנגלים לא פירשן זאת כך, אלא שצריכות שתי בחורות לעבוד יחדיו, בעת ובעונה אחת. כדי שהמקום יהיה בית-בושת מבחינת החוק.

זה תלוי בשופט?

כן. היה פסק-דין של בית-המשפט העליון, שסגר את הדרך לגמרי. בכלל, השופטים מפעילים את כל החוק נגד מנהל בית-הבושת.

יותר מאשר נגד רועה זונות?

כמובן. אין בכלל הוכחות נגד רועה-זונות. ואם יש הוכחות, אפשר לתבוע רק על שידול לזנות, שזו עבירה קטנה, עד חודש מאסר.

אתה מבחין בין שני הסוגים?

כן. בעל בית-בושת אינו חי מרווחים של פרוצה. יש לו דירה. הוא משלם שכר-דירה, מחזיק את נקיון הדירה, צריך כל פעם להחליף את הדירה ולשלם דמי מפתח. אלא שבעל בית-מלון הוא בעל רשיון ועושה מה שהוא רוצה. לדעתי הוא לא עשה שום פשע. הפשע שלו שהוא משכיר חדר בלי רשיון. אבל רועה-זונות הוא אדם שלוקח בחורה ואינו עושה דבר, רק חי על רוחיה. אי-אפשר להגיד על בעל בית-בושת שהוא חי על רוחים של פרוצה.

אתה רוצה שיתנו רשיונות לבתי-בושת?

זה מוכרח לבוא. לדעתי כל המדינות יכולות ללמוד מן השיטה שלנו.

איזו שיטה?

בית-בושת צריך להיות מוסד שהרווחים שלו לא צריכים ללכת לכיס פרטי, אלא למוסד שני, הלוחם נגד הזנות.

איך?

המלחמה בפריצות היא כך: שלא כל אשה צריכה להיות פרוצה. יש מקרים שאשה הופכת פרוצה לא מתוך רצון, אלא מתוך הכרח. בעלה עזב אותה עם שני ילדים. אין לה כסף. אין לה אפשרות לעבוד. האשה צעירה ויפה וכך אחר רודף אחריה. לבסוף היא צריכה ליפול לידי רועה-זונות. לו היה קיים מוסד שיקח אשה כזאת ויסדר לה עבודה, פרגסה, חיים קבועים, או לא תהיה לפרוצה.

זה קיים בארץ?

ישנו מוסד ברחוב — — — תל-אביב, שכספיו לא הולכים לכיס פרטי.

אזא?

זה הולך לעבריינים צעירים. רק היום בא אדם שיצא מבית הסוהר, הלך לכל מיני מוסדות ולא עזרו לו. הוא היה שלוש שנים בבית-הסוהר. הוא לא יכול לעבוד. הוא ביקש דבר קטן והוא רצה עגלה, להיות רוכל בלידה, לפלאפל. לכל העניין נחוצות לו חמשים לירות. אין לו למי לפנות. איש זה קיבל את חמשים הלירות, וכל שבוע מאז יצא את בית-הסוהר קיבל עשר לירות.

איזה סידור חוקי אתה מציע?

היהודים לא יתנו לפתוח בית-בושת באופן רשמי. הם מתביישים בזה. אני מציע למצוא אדם שרוצה לעשות את זה לא לשם כסף, אלא לשם מוסר המדינה, ולפתוח מוסד כזה בלתי-רשמי, בתל-אביב, חיפה, ירושלים ובאר-שב, בלי רש"י ויון שיעמוד תחת פיקוח ממשלתי. זה יהיה בלתי-חוקי, אך תחת פיקוח הממשלה. הכסף צריך ללכת למוסד סוציאלי, לא למטה-הכנסה. את זה אני מוכן לעשות. אז יבואו מכל העולם ללמוד את השיטה הזאת.

כיום ישנה הפקרות גמורה בשטח זה. כל אשה יכולה להיות פרוצה. כדי להתחנן צריכה בחורה להיות בת 18. אולם כדי להיות פרוצה היא יכולה להיות בת 15. אני חושב שפריצות במחלת גרועה הרבה יותר מאשר פריצות חוקית.